

Տ Ի Ջ Բ Ո Ն Ի Ա Ի Ե Բ Ա Կ Ն Ե Բ Ո Ւ Ն Մ Է Ձ

Ա.

Կամար մը բոյլ, զոյգ մը պատեր,
Խածած փէշը ժամանակին,
Դարերն ի վեր կը սանին դեռ,
Մեծ օրերէն այս անուրբ դին:

Անապատի սրտին՝ անիղձ,
Պահնորդ մ'ինչպէս ան կը կենայ,
Բացած ինկզինք բազմակսկիւ
Տիգրիսին որ կը հեկեկայ:

Ալիքներէն շատազրոյց,
Ան չի լըսեր միմունջն անհուն,
Հողին ներքեւ, հողերէն դուրս,
Դեռ չհանգչած իր զոհերուն:

Ջուրերն հանդաւրս կ'երգեն օրօր,
Բայց անպատասխան մեռելներուն՝
Չեն յաջողիր հողն ու երկինք
Բերել ֆաղցրը խաղաղութիւն:

Բ.

Դարեր, դարեր առաջ էր ան,
Երբ գահիդ դէմ երկրաստան,
Օր մը սրտում եկան կեցան
Երէց, իշխան ու զօրակա:

Յետոյ նզովք, յետոյ՝ արիւն ...
Ապա ցունցով մը անսահման
Վառեցաւ ջահն Աւարայրի,
Մութերուն դէմ մեր պատմութեան:

Հոգին անոնց կաթիլ է վառ,
Գիշերներուն գալիք բոլոր,
Հաւասքն անոնց յաւերժափառ,
Անփերելի ֆանդակ աղօտօր:

Ո՛ր է բայց հուրն ասրուածին.
Կոհակները քաւալ քաւալ,
Մոխիրն անոր դեռ կը սանին
Տիգրիսի մութ ջուրերն ի վար:

Գ.

Անապատի աւազներուն՝
Հրէ՛ւն ինչպէս աւանդութեան,
Մահուան մէջէն կը փորձես դեռ,
Ժամանակի նեւը փերել:

Նորէն կեցեր ենք դէմ դէմի,
Երբեմն ինչպէս հին օրերուն,
Ճիսն եմ ցեղին արիւնափամ,
Որուն զարկիր հազար անգամ:

Դրուած չարիքն է աշխարհի,
— Մեռելներուն եւ ողջերուն —,
Փոշիացար զարկիդ մէջ դուն,
Դեռ կը մնամ ես կենդանի:

Արեան մէջէն անցեալներու,
Երբ կը նայինք բայց իրարու,
Կը բաբախի կուրծքիս՝ նորէն,
Աստղը վերքիդ, հեռուներէն:

ԵՂԻՎԱՐԿ